

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

[Του MICHEL PROVINS]

(Το έρωτικό έτος σπιτιού πλουσιού, όπου κάθεται ένα ανδρόγαυο ηλικιωμένον πιά ανθρώπων. Έπιπλα παλιά και μεγαλοπρεπή, μα κάπως ξεθωριασμένα από το χρόνο. Βιάζω ή ώρα όχτώ. Μετά το δείπνο.)

ΕΚΕΙΝΗ (Βιάζοντας το ούζυγό της να παίρη ένα πούρο).— Τί κάνεις; Έδουίριδε; Έτσι, μάξεται να καπνίσεις, αφού στο απαγόρευσε ο γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέ μου απαγόρευσε να καπνίζω κάθε τόσο, όταν μουχρεται το κέφι, ένα πούρο. Και τώρα έχω κέφι. Δέν ξέρω, είναν το έσοχο άποψινό φαί, ή περιρρημη κρέμα ή αυτό το διαγυλάκι μπορντω που ήπια; Μά νοιώθω άπόψε μι' άγαλλίση... Είμαι εύχαριστημένος άπ' τή ζωή! Λοιπόν, άσε με να καπνίσω το πούρο μου. Είμαι τόσο ήδονικό νά όνειροπολή κανείς μέσ άπ τις τολύρες του καπνού!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τά δνεира ο άνθρωπου; τής ηλικίας μας δέν κάνουν άλλο, παρά νά φέρνουν θλιβερά; άναμνήσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ά, όχι, δέν είναι έτσι. Η άνάμνηση δέν είναι θλιβερή. Η θλίψη στην ηλικία μας άφίνει τή θέση της σέ μι' πολύ γλυκεία νοσταλγία, που κανει νά φανώνται τά περασμένα μέσα από ένα κρσίμα, σάν θαύμα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Και οι λύπες, οι φροντίδες... όδες οι πίκρες; τής ζωής;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όλ' αυτά σβύνουναι, ξεχνιοδνται μέσα στο διάστημα του χρόνου.

ΕΚΕΙΝΗ.— Κι' άν κανείς είνανε ναυάγιο μέ; στη ζωή του, χωρίς νά το θέλλ; Άν άμάρτησε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί έννοεις μέ αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά, θέλω νά πώ, τί έντύπωση θά σουκανε ή απο κάλυψη ένός παραπτώματος, μι' άπίτη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καμμιά έντύπωση...

ΕΚΕΙΝΗ ("Υστερ' από λίγο).— Αυτό μου κανει μεγάλο καλό.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί επί τέλους θά μπορέσω νά μιλήσω ελεύθερα και νά πώ ένα μυστικό που μ' έβλιρνε σ' όλη μου τή ζωή.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί μυστικό;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά! λοιπόν, σου έλεγα ψέμματα, σέ άπατούσα, δέν ήμουν ή άναμάρτητη γυναίκα που φανταζόσουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Στην άρχή μένει κατάπληκτος μα έπειτα σκίζει στα γέλια).— Είν' άστείο!... πολύ άστείο!... Θέλεις ν' άστειυθή; μαζί μου...

ΕΚΕΙΝΗ (Σοβαρή).— Σου όρκάζομαι στο παιδί μας πώ; ενεάληθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Που κινιρίτσει έξαφνα).— Άχ!... (ψηλλίζοντας) Είν' άλήθεια; Μά άπατούσες... έμένα;... "Όχι, όχι, είνε ψέμμα... είνε άπίστευτο.

ΕΚΕΙΝΗ (Κάπως άήνοχη).— Μά έσύ συγκινεισαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι, δέν συγκινιοδνται διόλου... Μου κανει έντύπωση ή άποκαλυψη σου, μ' εκπλήττει... Θέλω μονάχα νά μάθω σχετικώ;.. Άπό πότε χρονολογείται αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τό 1838.

301 οκάδας!!! Μά συμβουλεύσατε τότε νά άγοράσω ένα στιβαρό άλογο και νά έπιδοθώ εις τήν ίππασίαν. Τό έκαμα και ύστερα από πέντε ήμερες ειχα χάσει 20 οκάδες. Έδιαβάσατε καλά, είνεσι οκάδες. Δύνασθε νά είνεσι λοιπόν υπερέφημος διά τήν έπιτυχίαν τής θεοπαίσιος σας. Έλθισιμόνα νά προσθέσω τό λυπηρόν γεγονός; δει μου όκοψιν τό ένα πόδι. Ό χειροπόγγο; Μολέρ ήναγιάσθη νά με άκρωτηριάση κατότιν μι'ς; τρομερά; πτώσεως από τό άλογο, τήν όποίαν έπαθα εις ένα μακρονόν περιπατον.

Μετά μεγάλης τιμής
Λαρτίγ
Τέως παχύ; και ήδη... μονάχους!
Και διά τήν άντιγραφήν
Τριδάτν Μπερνάγ

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Και πόσο διήρκεσε ο ένοχος; δεσμός; σου... Θέλω νά τά μάθω όλα... Δέ με συγκινιοδν όμως... Πόσον καρό;... ήμένες; βδομάδες;...

ΕΚΕΙΝΗ (Με τά μάτια γάμο).— Δεκαεφτά χρόνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Που σηκώνεται ματωδής).— Και με ποίον; Μεγάλε; Θεέ! ΕΚΕΙΝΗ.— Μά τό Μορέν, τό φίλδ σου, τό συνεταιικό σου, που μι'ς έπισκέπτετο κάθε μέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά τό Μορέν!... Δεκαεφτά χρόνια! Είνε βέβαιο δτι άν δέν ειχε πεθάνει, παρ όλα τ' άσπρα σου μαλλιά, ο δεσμός; αυτός; θά έξακολουθούσε.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Υψηλλός από τή ταραχή του).— Γιατί όχι, αφού δεκαεφτά χρόνια μ' άπατούσατε με; στο σπίτι μου, μπρδ; στα μάτια μου; Που νά τό φανταστώ αυτό από σένα, που σ' άγαπούσα τόσο. που δέν σ' άπάτησε ποτέ... Κάθε μέρα τής ζωής; μου ήμουν πολύ εύτυχ; επειδή σέ ειχα στο πλευρό μου, επειδή σ' ένόμιζα άπόσβλητη από κάθε πειρασμό, επειδή σ' άγαπούσα... Τί καταχθόνιος; κωμωδία... Ώ! άθλια... άθλ...

(Πέφτει λιποθυμομένος σ'ήν πολυθρόνα του)

ΕΚΕΙΝΗ (υπόστοις προς αυτόν).— Έδουίριδε!... Έδουίριδε!.. φίλε μου...

(Μένει από πάνω του ακίνητη, γεμιστη άγωνία, μη ξέροντας τί νά κάνη; έπειτα, βλέποντάς τον νά συνόζομαι, αρχίζη νά του λέει τροφικά λόγια και νά τον χαϊδέθη.)

ΕΚΕΙΝΟΣ.— [Που μόλις άκούσεται ή φωστή του].— Αιμιλία, ποσο μ' έκανες νά ποτέσω...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά, φίλε μου, έτσι τό έκανα για νά σέ δοκιμάσω... (Λυτά.) Σου ειπα ψέμματα, φτωγή μου φίλε, σου ειπα ψέμματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ψέμματα; τί;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ότι σέ άπατούσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Άλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναί, αλλά τιμωρήθηκα πολύ για τό ψέμμα μου, μ' έκανες νά τρομάξω τόσο... Σου ζητά συγγνώμη, μα φταις κ' έσύ που μου ειπες δτι τά πάντα σβύνουν στην ηλικία μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Στρίφοντας προς αυτήν).— Μήπως τώρα μου λές ψέμματα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι, φίλε μου. Κύττα με, καλά... διάβασε με; στα μάτια μου, όπως έκανες άλλοτε, όταν ήθελες νά μάθης τίποτε... Έλεγες τότε δτι τά μάτια αυτά δέν ξερουν νά λένε ψέμματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τη φιλει στα μαλλιά).— Ναί, σέ πιστεύω... Θέλω νά πιστεύω...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί άσχημα που έκανα νά πώ μι' τέτοια άστειότητα. Έσύ εισαι άκόμα κάτωχος κ' εγώ τρέμω... Θέλεις νά πάρης τίποτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι, όχι, ειμαι καλλίτερα, πολύ καλλίτερα... νοιώθω τή ζωή νά ξαναρχεται. Ζύγωσε... Θέλω νά σέ νοιώθω κοντά μου, νά σου μιλήω. Δό; μου τό χέρι σου.

ΕΚΕΙΝΗ. (Του παίρνει τά δυό χέρια).— Είσαι καλλίτερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πολύ καλά.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέ θυμάσαι πιά τίποτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σκέφτομαι τις βλακειές που έλεγα πρό όλλοιου.

Η άπιστία τής γυναίκος; πληγώνει πάντα τον άνδρα!

(Υστερ' από λίγο)

ΕΚΕΙΝΗ.— Είσαι καλά;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναί, νυστάζω λίγο... Άλλά ε; μείνω άκόμη λίγο δέπια σου. Είνε τόσο καλά. (Σιγά-σιγά άποκοιμείται.)

ΕΚΕΙΝΗ (Στον έαυτό της).— Ούτε έκατό χρονών νά γινόμαστε, ουτε στον άλλο κόσμο, δέν έπρεπε νά του τό πώ! Είν' άλήθεια. Η άπιστία τής γυναίκος; πληγώνει τον άνδρα!... MICHEL PROVINS

ΣΟΦΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΟΝ

Τί ξέρει ο κύριος άπέναγει του ύπνρέτου του;
— Τίποτε.
Και ο ύπνρέτης άπέναγει του κυρίου του!
— Τά πάντα!